॥ अथ दशमोऽध्यायः ॥

शुक उवाच ॥ इन्द्रमेवं समादिश्य भगवान् विश्वभावनः ।
पश्यतामनिमेषाणां तत्रैवान्तर्दधे हरिः ॥ १ ॥
तथाभियाचितो देवैर्ऋषिराथर्वणो महान् ।
मोदमान उवाचेदं प्रहसन्निव भारत ॥ २ ॥
अपि वृन्दारका यूयं न जानीथ शरीरिणां ।
संस्थायां यस्त्वभिद्रोहो दुःसहश्चेतनापहः ॥ ३ ॥
जिजीविषूणां जीवानामात्मा प्रेष्ठ इहेप्सितः ।
क उत्सहेत तं दातुं भिद्यमाणाय विष्णवे ॥ ४ ॥
देवा ऊचुः ॥ किं नु तद्दुस्त्यजं ब्रह्मन् पुंसां भूतानुकम्पिनां ।
भवद्विधानां महतां पुण्यश्लोकेड्यकर्मणां ॥ ५ ॥
ननु स्वार्थपरो लोको न वेद परसंकटं ।
यदि वेद न याचेत नेति नाह यदीश्वरः ॥ ६ ॥
ऋषिरुवाच ॥ धर्मं वः श्रोतुकामेन यूयं मे प्रत्युदाहृताः ।
एष वः प्रियमात्मानं त्यजन्तं संत्यजाम्यहं ॥ ७ ॥
यो ध्रुवेणात्मना नाथा न धर्मं न यशः पुमान् ।
ईहेत भूतदयया स शोच्यः स्थावरैरपि ॥ ८ ॥
एतावानव्ययो धर्मः पुण्यश्लोकैरुपासितः ।
यो भूतशोकहर्षाभ्यामात्मा शोचति हृष्यति ॥ ९ ॥